

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupen JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem Vodičkova 736/17, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti: J. Č., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2010, č. j. S-MHMP 100585/2010/OST/Če/Ja,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 31. 3. 2010, kterým bylo v odvolacím řízení změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 25. 11. 2009, č. j. MCP6 0730512009, jímž bylo žalobci nařízeno odstranit rozestavěnou stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. 694/2 v kat. území Nebušice. Odvolací správní orgán nahradil původní text rozhodnutí správního orgánu I. stupně takto „*Odstranění rozestavěné stavby rodinného domu obsahující l.NP a podkroví, nepravidelného tvaru o půdorysných rozměrech 13,53 x 10,81*

m umístěné na pozemku č.parc. 694/2 ve vzdálenosti 2,4 m od společné hranice s pozemkem č. parc. 696/1 vše v k.ú. Nebušice, ul. V Březinkách v Praze 6 - Nebušicích, provedené v rozporu s územním rozhodnutím a stavebním povolením č.j.: 2926/102/P 694/2 Neb/04-SL ze dne 16. 12. 2004", a dále žalovaný rozhodl o vypuštění podmínky č. 5 pro odstranění stavby týkající se likvidace odpadů. V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací správní orgán uvedl, že žalobce založil stavbu v rozporu s rozhodnutím o umístění stavby a v řízení tedy neprokázal, že stavbu je možné dodatečně povolit, takže stavební úřad nemohl rozhodnout jinak, než rozestavěnou stavbu rodinného domu provedenou v rozporu s územním rozhodnutím a stavebním povolením nařídit odstranit.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce vytkl správním orgánům, že se odchýlily od základních zásad správního řízení podle správního řádu, zejména od zásady šetřit práva nabytá v dobré víře, zájmy oprávněných osob a dbát při rozhodování o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu. Napadené rozhodnutí je zcela nesprávné, založené na nesprávném, neodůvodněném a nezákonném rozhodnutí předběžné povahy. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě uvedl, že pozemek svou výměrou i tvarem umožňoval realizovat žalobcem zamýšlenou stavbu v souladu s obecně závaznými předpisy. Žalobce však nerespektoval ani územní rozhodnutí, ani stavební povolení a stavbu provedl v rozporu s nimi. Pro povolení výjimky nebyl splněn základní předpoklad, tj. faktická nemožnost provést stavbu v souladu s vyhláškou OTHP. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě uvedl, že dne 5.8. 2005 podal na Úřad městské části Prahy 6 - Odbor výstavby žádost o udělení výjimky z ustanovení čl. 8 odst. 4) vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy o obecných technických požadavcích na výstavbu a žádal o povolení snížení vzdáleností odstupu garáže od sousedního pozemku z důvodu zabezpečení bezkolizního vjezdu a výjezdu. Dne 7.3.2006 Úřad městské části Praha 6 - Odbor výstavby rozhodl o tom, že tuto výjimku nepovoluje, protože by povolením snížení odstupové vzdáleností byla narušena pohoda bydlení a zdravého životního prostředí v sousedním rodinném domě a nad přípustnou by bylo obtěžováno okolí. K jeho odvolání ve věci rozhodoval Magistrát hlavního města Prahy, který dne 7. 6. 2006 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí, když stavebnímu úřadu vytkl, že ve svém neodůvodnil, jakým způsobem by byla narušena pohoda bydlení. Dne 18. 12. 2006 stavební úřad vydal nové rozhodnutí, kterým opět výjimku nepovolil. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce opět odvolal, avšak Magistrát hlavního města Prahy jeho odvolání zamítl. Žalobu proti rozhodnutí Magistrát hlavního města Prahy pak odmítl Městský soud v Praze usnesením ze dne 25. 9. 2007, č. j. 8Ca 142/2007-50, s tím, že jde o rozhodnutí předběžné povahy a že až rozhodnutí konečné lze přezkoumat soudem a v rámci toho i zákonnost dřívějšího rozhodnutí, o které se konečné rozhodnutí opírá. Úřad městské části Praha 6 pak na základě rozhodnutí o nepovolení výjimky vydal dne 12. 3. 2009 rozhodnutí, kterým žalobci nařídil stavbu odstranit. K jeho odvolání bylo sice toto rozhodnutí Magistrátem hlavního města Prahy

zrušeno, ale stavební úřad v novém řízení znovu nařídil stavbu odstranit a Magistrát hlavního města Prahy poté odvolání žalobce zamítl žalobou napadeným rozhodnutím. Žalobce v žalobě namítá, že správní orgány se při rozhodování oprostily od zásad obsažených v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, a v § 3 zákona č. 71/1967 Sb., které stanovují povinnost správního orgánu šetřit práva nabytá v dobé víře, zájmy oprávněných osob a též povinnost dbát při rozhodování na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu. Zásady obsažené v § 3 zákona č. 71/1967 Sb. stanovují povinnost správního orgánu chránit práva a zájmy občanů, vyřídit věc, která je předmětem řízení bez zbytečných průtahů a použít k jejímu vyřízení nejvhodnějších prostředků. Mám za to, že napadené rozhodnutí správního orgánu je zcela nesprávné, založené na nesprávném, neodůvodněném a nezákonném rozhodnutí předběžné povahy. Jsem toho názoru, že správní orgán v řízení vůbec nereflektoval tvrzení a důkazy mnou předkládané. Správním orgánem měla být povolena výjimka z odstupové vzdálenosti, resp. měla být dodatečně povolena stavba. Pro tento postup byly splněny veškeré podmínky. Správní orgán by měl věc hodnotit a posuzovat s ohledem na aspekty případu a zmírňovat tzv. nepřiměřenou tvrdost zákona. Měl by využít správní uvážení rozumným způsobem. Celé správní řízení trpí vadami, pro které nemohlo být vydáno plně objektivní rozhodnutí.

Soud především konstatoval, že žaloba sice napadá rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 31. 3. 2010 vydané v řízení o odstranění stavby, avšak primárně směřuje proti rozhodnutím stavebních úřadů obou stupňů, kterými nebyla žalobci povolena výjimka z odstupových vzdáleností (rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 č.j.: výst: MCP6 070756/2006/02, zn. OV/06/Kra/4146/P 694 Ne ze dne 18.12.2006 a rozhodnutí odboru stavebního Magistrátu hlavního města Prahy č.j.: S-MHMP 56353/2007/OST/No ze dne 21.3.2007), která nebylo možno samostatně napadnout žalobou ve správním soudnictví.

Podle ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

Podmínkou soudního přezkumu takového podkladového rozhodnutí ovšem je žalobní námitka vůči němu, tedy vylíčení toho, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Ze žaloby je zřejmé, jaké výhrady žalobce vznesl proti rozhodnutí odboru stavebního Magistrátu hlavního města Prahy č.j.: S-MHMP 56353/2007/OST/No ze dne 21. 3. 2007. Především oponoval tvrzení tohoto správního orgánu, který konstatoval, že „žádný z důvodů uváděných žadatelem (stavba nepřevyšuje zeleň v zahradách, nezastiňuje sousední stavby ani neznehodnocuje sousední zahradu, splňuje požárně bezpečnostní hlediska) nevyvrací závěr stavebního úřadu, že pro výjimečné řešení není splněn základní předpoklad, tj. nemožnost vyhovět požadavkům vyhlášky OTTP“. Namítl, že podle tohoto odůvodnění to tedy znamená, že ačkoli byly naplněny veškeré potřebné předpoklady pro udělení výjimky, tak tuto žalobce nemohl dostat, neboť nebyla dodržena předepsaná vzdálenost odstupů od hranice pozemku. Paradoxně však právě proto o povolení výjimky žádal. Zde byla ukázkově užita tzv. nepřiměřená tvrdost zákona užitá

při správním uvažování rozhodovacího správního orgánu. Též zde bylo ukázáno, že podřízený správní orgán nemusí orgán nadřízený respektovat, byla porušena zásada kontinuity správního rozhodování a porušena zákonnost ve správním řízení. Podle jeho názoru Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební při svém rozhodování nebral v potaz vyhlášku č. 501/2006 Sb. o obecných požadavcích na využívání území, která nabyla účinnosti dne 1. ledna 2007. V této vyhlášce, konkrétně v ustanovení § 25 odst. 2) je stanovena minimální vzdálenost od společných hranic pozemků 2 metry a podmínka, že vzdálenost mezi rodinnými domy nesmí být menší než 7 metrů. Oba tyto předpoklady jsou v mém případě splněny a žalobce má za to, že Magistrát hlavního města Prahy se zde dopustil dalšího pochybení, když na tuto skutečnost nebral ohled. Navíc se domnívá, že ustanovení čl. 8 odst. 4) vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze je od účinnosti výše uvedené vyhlášky č. 501/2006 Sb., tj. od 1. 1. 2007, v rozporu s obecně závaznými předpisy, jelikož stanoví přísnější parametry, než ustanovení vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Soud ohledně tvrzeného konfliktu mezi úpravou odstupových vzdáleností podle vyhlášky č. 501/2006 Sb. a podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. HMP, hlavního města Prahy o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, konstatoval, že takový rozpor neexistuje. Oba podzákonné právní předpisy byly vydány na základě zmocnění daného zákonem (č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, resp. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů) a nekonkurují si, neboť první z nich upravuje poměry obecně a druhý jmenovitě na území hlavního města Prahy. Tím, že hlavní město Praha přijalo svou vlastní právní úpravu, vyloučilo tím použití obecného právního předpisu na svém území. Žalobcovu záležitost tedy bylo nutno posuzovat právě podle norem vyhlášky č. 26/1999 Sb. HMP, hlavního města Prahy o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze a proto bylo nutno respektovat odstupové vzdálenosti stanovené v jejím ust. § 8 odst. 4.

Pokud pak jde o rozhodování o povolení výjimky, soud neshledal, že by žalovaný v této věci jakkoliv pochybil. Především je nutno mít na zřeteli, že k povolení výjimky nestačí, že tím nebude ohrožena bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby – to je sice podmínka nutná, nikoliv však postačující. Hlavním kritériem je tu skutečnost, že pro povolení výjimky ze stanovených pravidel existují výjimečné důvody. Správní orgány obou stupňů však shodně konstatovaly, že v případě žalobce žádné takové výjimečné důvody nejsou dány. Jak je totiž zřejmé z odůvodnění jejich rozhodnutí, ke zmenšení odstupové vzdálenosti žalobcovy stavby od společné hranice s pozemkem ve vlastnictví paní O. Č. a pana J. Č. došlo tím, že žalobce svou stavbu založil v rozporu s rozhodnutím o umístění stavby a stavebním povolením vydaným Úřadem městské části Praha 6 dne 16. 12. 2004, č. j. 2926/202/P694/2/Neb/04-SL. Byly to tedy nikoliv objektivní a mimořádné okolnosti, které by vedly ke snížení odstupové vzdálenosti, ale výlučně žalobcova svévole. Pokud by totiž existovaly takové důvody pro výjimečné snížení odstupové vzdálenosti – například atypický tvar pozemku, terénní nepravidelnosti na něm apod. – měl a mohl žalobce žádat o povolení výjimky již v souvislosti s územním řízením. Jak je však zřejmé, žalobce ani v územním, ani ve stavebním řízení žádnou výjimečnou skutečností, která by měla vliv na umístění stavby, neargumentoval a o povolení výjimky požádal až poté, kdy stavební úřad shledal, že stavba je umístěna v rozporu s předpisy i s vydaným rozhodnutím a žalobci nařídil zastavení stavby. Nezbyvá tedy než opakovat, že žalovaný zcela v souladu se zjištěným stavem věci konstatoval, že žalobce nebyl v dobré víře,

neboť věděl, že stavbu buduje v rozporu s územním rozhodnutím. Soud se zcela ztotožnil se hodnocením žalovaného, když ten konstatoval, že udělení výjimky z obecně závazného právního předpisu je výjimečným právním nástrojem, a má své místo pouze tam, kde nelze právní předpis dodržet za splnění podmínek stanovených zákonem, nikoli tam, kde je možné právní předpis sice dodržet, avšak pro stavebníka je výhodnější ho porušit. Rovněž je třeba souhlasit se závěrem žalovaného správního orgánu, že situaci, *„kdy stavební úřad neshledá důvod pro výjimečný postup, nelze považovat za nepřiměřenou tvrdost zákona. Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí č.j.; S-MHMP 56353/2007/OST ze dne 21. 3. 2007 i z pozemkové mapy, pozemek, na kterém je stavba umístěna svou dostatečnou výměrou i tvarem umožňuje a umožňoval realizovat stavbu v souladu s čl. 8 odst. 4 vyhl. OTPP.“* Jak žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí č.j.; S-MHMP 56353/2007/OST ze dne 21. 3. 2007, institut výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu byl zaveden pro ty případy, kdy řešení podle obecných technických požadavků není možné, avšak *„v posuzovaném případě pozemek stavby svou výměrou i tvarem umožňuje realizovat stavbu v souladu s čl. 8 odst. 4 vyhlášky OTPP.“* Žalobce ve své žádosti o povolení výjimky a v jejím doplnění neuvedl žádné výjimečné skutečnosti, které by povolení výjimky odůvodnily, neboť opakovaně argumentoval pouze špatným zaměřením stavby, špatně kotovanou projektovou dokumentací a z to plynoucími problémy s vjezdem do garáže, což však jde plně k jeho tíži – bylo na něm, resp. na osobách, které on pověřil vypracováním projektové dokumentace, aby velikost a tvar stavby odpovídaly velikosti a tvaru pozemku a aby takto vyprojektovaná stavba byla funkční i po stránce dopravní obslužnosti.

Městský soud v Praze tedy uzavřel své úvahy s tím, že jelikož žalobce neuvedl žádné relevantní a výjimečné důvody pro udělení výjimky, nebylo nutné, aby stavební úřady obou stupňů koncipovaly důvody pro neudělení výjimky, neboť tím by věc obracely naruby: výjimku lze povolit jen z výjimečných důvodů, pročez není-li jich, už jen to stačí k tomu, aby nebyla povolena. Na základě toho pak stavební úřad nijak nepochybil, jestliže dne 25. 11. 2009 rozhodl o nařízení odstranění stavby, neboť tato stavba nevyhovovala předpisům o obecných technických požadavcích na výstavbu. Žalovaný pak rovněž nepochybil, když nevyhověl žalobcovu odvolání a výrok o povinnosti odstranit stavbu nezrušil. Žalobce v řízení neprokázal, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, neboť ten je v dané věci reprezentován právě předpisy o obecných technických požadavcích na výstavbu, kterým stavba nevyhovuje, a výjimka z těchto předpisů žalobci povolena nebyla pro absenci relevantních a zejména výjimečných důvodů, jak je vyloženo výše.

Soud tedy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí ohledně povinnosti odstranit stavbu bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto podanou žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady nevznikly.

Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání za podmínek ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. listopadu 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová